

[Svend Jørgensen.]

spørgsmålet. Men så benyttede kommissionen sig af sin ret til også at udtale sig om andre spørgsmål, herunder om den virkelige folkepension.

I begyndelsen var det radikale venstre ene i sin tro på en folkepension for alle, men efterhånden blev der skabt et flertal for denne tanke. Når man nu sammenligner det foreliggende forslag med det første, lidt famlende forsøg på at bygge en folkepensionsordning op, ser man først ret, hvor vanskeligt den opgave er, ikke mindst når alle partier skal være fælles om den. Det kunne kun ske, hvis hvert enkelt parti ville resignere. Dette er altså sket i dette tilfælde; vi har måtte resignere, ligesom de øvrige partier har måttet opgive nogle af deres ønsker. Men når dette er sagt, skal det tilføjes, at vi som helhed er tilfredse med det foreliggende ændringsforslag.

Aldersrenten benævnes i fremtiden folkepension, og ansøgning om den stiles til kommunalbestyrelsen, ikke til det sociale udvalg. Dette, at ansøgning om aldersrente skulle stiles til det sociale udvalg, har bevirket, at folk har holdt sig tilbage. Den egentlige folkepension, som, hvis lovforslaget gennemføres, bliver 1 020 kr., skal der selvfølgelig ikke søges om, den udbetales til alle; der skal blot sendes en meddelelse til kommunalbestyrelsen om, at vedkommende ønsker folkepension udbetalt, og den skal være bilagt dåbsattest, således at man kan se, at vedkommende er fyldt 67 år. Jeg henstiller i denne forbindelse til den højtærede socialminister, at han i det vejledende cirkulære, som efter lovforslagets vedtagelse bliver udsendt til kommunalbestyrelserne, meget nøje indskærper, at dette er fremgangsmåden.

Vi er ligeledes tilfredse med den foreslåede aftrapning af kommunegrupperne og med, at alle nu går ind herfor. Det viser, at vor tanke i 1954 var rigtig; vi foreslog og fik gennemført, at aldersrenten blev forhøjet forholdsvis mere i landkommunerne og i købstæder end i hovedstadsområdet. Nu er dette princip knæsat; om vi dermed har nået den rigtige graduering, kan endnu ikke siges, men vi er i hvert fald på vej til den.

Vi er også tilfredse med, at finansieringen for halvdelen vedkommende sker på stats-

skattebasis, og at den i lighed med forsikringspræmier og kontingenter kan fradrages i næste års skattepligtige indkomst.

Men selvfølgelig har der været spørgsmål, som vi nok har kunnet ønske anderledes; vi har imidlertid givet afkald derpå for enighedens skyld. Det gælder f. eks. den private pensionering, der i det store og hele omfatter funktionærgrupperne. Man hævder nu, at en fradragsregel for pensionsindtægter ved beregning af folkepension er en nødvendighed, hvis den private pensionering skal kunne fortsætte. I udvalget har det modsatte været hævdet, og det synspunkt har sejret. Mit parti må dog betinge sig, at dette spørgsmål tages op til fornyet behandling, såfremt det viser sig, at ordningen virker åbenlyst uretfærdig overfor den pensionsforsikring, der er oparbejdet her i landet.

Vi har endvidere sammen med socialdemokratiet givet tilsagn om at medvirke til gennemførelse af en ordning, hvorefter der på nærmere betingelser gives mulighed for, at staten påtager sig en konjunkturregulering af opsamlet livrente som en alternativ ordning overfor folkepensionen. Når vi satte os imod, at vi af hensyn til dette forslag skulle udsætte anden behandling af lovforslaget, skyldes det, at der her var tale om en nydannelse, som krævede nærmere undersøgelser, hvoraf ingen var foretaget af forslagsstillerne selv. Desuden må forslaget siges at berøre folkepensionstanken i mindre grad. Vi kunne derfor ikke se, at det skulle kunne forhindre, at lovforslaget nu kom til anden behandling, medens forslaget om den konjunktursikrede opsparing kommer frem ved folkepensionens tredje behandling, og heri har da også forslagsstillerne erklæret sig enige.

Folkepensionens modstandere hævder stadig, at ordningen bliver meget dyr, og det er helt svimlende tal, man i den anledning kommer til. I nogen måde er det hele gætterier, eftersom det er underkastet så mange forskellige forhold, som man ikke kan sige noget bestemt om; men ethvert socialt fremskridt koster selvfølgelig, og vi har hele tiden været klar over, at en folkepensionsordning ville koste betydelige summer, men i det, at fire partier er enige, ligger dog en vis garanti. De fire partiers forslag var jo i alt væsentligt lige dyre,